

Arrest

nr. 136 043 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 8 mei 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 8 mei 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 mei 2012.

2. Over de ontvankelijkheid / Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij een aanvraag van 27 september 2011 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partij voert tegen deze beslissing de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en van materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat haar aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden. Zij stelt dat zij voordien, op 28 juli 2009, een regularisatieaanvraag had ingediend op soortgelijke integratiegronden, die op 7 december 2010 ontvankelijk werd verklaard. Zij stelt dat, aangezien aldus werd aanvaard dat er buitengewone omstandigheden waren en haar aanvraag van 23 september 2011 eveneens op soortgelijke bewijzen van integratie en lokale verankering is gebaseerd, én een nieuw arbeidscontract, er moet aanvaard worden dat er in de laatste aanvraag ook buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een ontvankelijkheid van de aanvraag rechtvaardigen. Zij meent dat het verschil in behandeling niet op redelijke wijze verantwoord kan worden, ook niet met een verwijzing naar de instructie van 19 juli 2009.

De Raad wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing aangegeven wordt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Er wordt tevens gesteld dat de elementen met betrekking tot integratie en lokale verankering tot de gegrondheid behoren en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dat de verzoekende partij de twee aanvragen waarnaar zij verwijst op soortgelijke integratiegronden zou hebben gebaseerd, doet dan ook niet ter zake, daar in deze fase van de procedure slechts de buitengewone omstandigheden aan de orde zijn. Bovendien blijkt dat zij in de aanvraag van 28 juli 2009 wel buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, terwijl in de aanvraag van 27 september 2011, die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, van buitengewone omstandigheden geen sprake is. De Raad ziet dan ook niet in hoe beide aanvragen vergelijkbaar zouden kunnen zijn. De Raad benadrukt bovendien dat de beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris behoort. Het is niet omdat een eerdere aanvraag ontvankelijk werd verklaard, waarbij de Raad opmerkt dat de beslissing van 7 december 2010 geenszins uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, maar stelt dat aan de verzoekende partij, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal afgegeven worden, dat ook latere aanvragen ontvankelijk zouden moeten verklaard worden. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, wijst de Raad erop dat het onderzoek van deze andere beoordeling hem te dezen uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van de aangehaalde beginselen wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog tot doel zou hebben een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover

de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Het gegeven dat de verzoekende partij voorhoudt dat het juridisch kennelijk onjuist is dat de instructie niet meer van toepassing zou zijn, doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. In deze mate lijkt dit onderdeel van het eerste middel bijgevolg niet dienstig.

Het eerste middel lijkt niet te kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij voert met betrekking tot de eerste bestreden beslissing in een tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM aan, en koppelt hieraan tevens de schending van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar haar familie in België en het feit dat zij inwoont bij haar broer. Voor zover al zou aangetoond zijn dat dit inderdaad het geval is, wijst de Raad erop dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen broers en zussen en tussen verwanten niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De loutere verwijzing naar haar "familie in België" en het feit dat zij zou inwonen bij haar broer, volstaat niet om enige afhankelijkheid aan te tonen. Zodoende wordt een gezins- en familieleven niet aangetoond en wordt een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verder verwijst de verzoekende partij in het kader van voormeld artikel 8 nog naar haar privé-leven, maar zij beperkt zich voornamelijk tot een theoretische uiteenzetting, zonder concrete elementen naar voren te brengen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Gezien een schending van voormeld artikel 8 niet aannemelijk wordt gemaakt, wordt ook de daaraan gekoppelde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel lijkt ongegrond.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2012, dient erop gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 8 van het EVRM, voor zover dit ook betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Hoger werd reeds uiteengezet dat een schending van voornoemd artikel 8 niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het beroep lijkt zodoende onontvankelijk, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 6 oktober 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 16 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 29 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP volhardt in het verzoekschrift.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 6 oktober 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 29 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

De middelen zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

2.7. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET